

Guillaume Musso

Angélique

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

Pentru Nathan și Flora

Mă interesează insatisfacțiile acelei părți din noi înșine care este mereu frustrată, dar ar vrea să fie altfel, nu neapărat mai bună, ci pur și simplu altfel.

Patricia HIGHSMITH

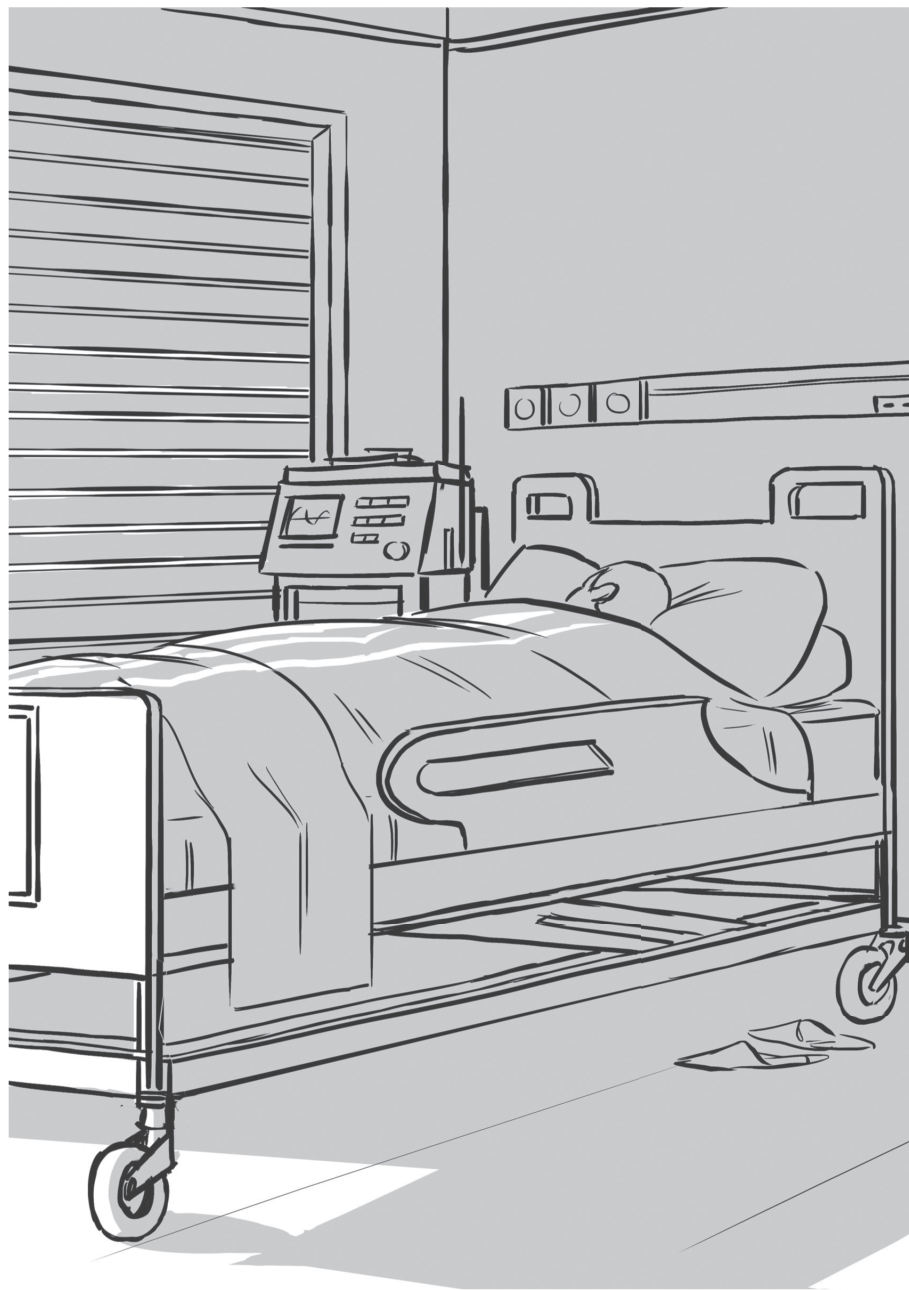
Caut un stil, nu doar neutru, ci și unul care să se potrivească gândirii personajului meu în acel moment.

Stilul trebuie să se adapteze tot timpul, să se schimbe pe măsură ce eroul meu gândește.

Georges SIMENON

I.

LOUISE COLLANGE

1

Fata cu violoncelul

Nu ne cunoaștem decât răbindu-ne unul pe altul (...).

Gustave FLAUBERT

1.

Paris

Spitalul Pompidou

Luni, 27 decembrie

O geană de lumină pe un cer tulbure. Aceasta este imaginea pe care muzica i-o trezea în minte. Lunga frază muzicală cântată la violoncel desena ondulații hipnotice care invitau la abandon. Într-o stare de semiconștiență, Mathias simți cum i se modifică respirația pentru a se adapta la ritmul melodiei. Purtat de note, se lăsă în voia acestei călătorii interioare, fiind cuprins de o stare de liniște pe care n-o mai cunoscuse de mult. Străfulgerări și senzații ieșeau la suprafață. Albastrul Mediteranei, trupurile moleșite pe nisip, săruturile pe buzele sărate.

Dar fericirea asta era precară. O furtună mocnea nu departe. Sentimente contradictorii se împleteau, simbioză

ciudată între nonșalanță și gravitate. Deodată, armonia se rupse, ca și cum arcușul derapase pe corzi, anihilând orice speranță de voluptate.

Mathias Taillefer deschise ochii.

Era întins pe un pat de spital, îmbrăcat cu una dintre acele cămăși oribile care lasă fesele dezgolite. Două perfuzii plecau din cateterul care îi era înfipt în braț, în timp ce, la stânga lui, un electrocardioscop afișa traseul febril al bățăilor inimii. În patul vecin, colegul lui de cameră, de o vârstă respectabilă, nu se trezise și îi dădea neplăcuta impresie că fusese internat mai degrabă în secția de îngrijiri paliative decât în cea de cardiologie. Răpăiala depri-mantă a ploii înlocuise vocea caldă a violoncelului. În loc de Mediterana, cenușiul parizian întuneca totul. Pentru o clipă, muzica din vis îl transportase departe de spital, dar escapada fusese de scurtă durată.

Ce viață câinoasă!

Mathias își aranjă cu dificultate perna pentru a se ridica pe jumătate. Și atunci o văzu, cufundată parțial în întuneric: silueta unei fete, care stătea foarte dreaptă pe un scaun, cu violoncelul între picioare. Așadar muzica existase și în altă parte, nu doar în capul lui.

— Cine ești? articulă el cu o voce cleioasă.

— Mă numesc Louise. Louise Collange.

Vocea juvenilă trăda sfârșitul adolescenței, dar nu părea intimidată câtuși de puțin.

— Și ce... ce cauți în camera mea, Louise Collange? Crezi că este un loc potrivit ca să repeți pentru concertul liceului?

— Sunt voluntară în asociația „Un muzician la spital“, răspunse ea.

Mathias miji ochii ca s-o vadă mai bine în timp ce ea se apropia de el. Față ovală încadrată de păr blond, lung și drept, gropiță în bărbie, pulover cu guler rotund, fustă trapez din velur, botine din piele. O făclie care lumina umbrele în toropeala spitalului.

— Nu v-a plăcut?

— Bucata ta din Schubert? Nu, mi-a provocat dureri de dinți și... de cap.

— Exagerați.

— ... Și m-a trezit.

Vexată, Louise ridică din umeri.

— De obicei, oamenii apreciază.

— Pacienții apreciază că vii să-i agasezi în camera lor de spital?

— Se numește contrastimulare senzorială, explică tânăra trăgând scaunul din scai roșu lângă patul lui, înainte de a se așeza. Muzica îți permite să aprinzi un contrafoc care va face ca bolnavul să simtă mai puțină durere.

— Asta e o tâmpenie, zise el scuturând din cap. Te crezi medic? Unde ai citit așa ceva?

— În manualele de medicină. Sunt în al doilea an.

— Dar ce vârstă ai?

— Șaptesprezece ani. Am sărit două clase.

Dacă ea credea că-l impresionează... Taillefer rămase impasibil. Barele de sprijin din oțel cromat ale patului reflectau fragmente mișcătoare ale feței lui obosite: păr încâlcit, tâmpile grizonante, barbă de o săptămână, ochi albaștri umbriți de extenuare.

— Bun, dacă ți-ai terminat micul recital, poți să ne lași, Louise.

Cu un gest din bărbie, arătă spre patul vecinului său.

— Nu cred că muzica ta are vreo șansă să-l scoată pe Papy Brossard¹ din formol.

— Cum vreți.

În timp ce fata își punea instrumentul în cutie, Taillefer se frecă la ochi epuizat. Fusese internat în spital cu o zi în urmă după o criză cardiacă, aparent lipsită de gravitate, dar care necesita o serie de analize, având în vedere antecedentele lui medicale și statutul de pacient care suferise un transplant. Dacă rezultatele analizelor ar fi satisfăcătoare, poate că ar putea spera să fie externat a doua zi. Până atunci, trebuia să mai stea câteva ore în camera asta sinistră în care plutea o adiere de moarte.

Se gândea fără încetare la câinele lui, rămas singur acasă, și la vremea rea care se abătea asupra Parisului la sfârșitul acestui an: săptămâni în șir de ploaie și cer înnorat, un orizont închis de atâta timp, încât îi dădea impresia că primăvara nu va mai veni niciodată. Iar acum, puștoaica asta care nu voia să plece...

— Tot aici ești? bombăni el.

— Două minute! îmi strâng partiturile.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să vii să cânti prin spitale piesele interpretate de Jacqueline du Pré?

Louise ridică din umeri.

— Cine e Jacqueline du Pré?

— Caută și vei găsi. Serios acum, pleacă din locul ăsta sinistru și du-te să faci chestii de vârsta ta.

— Ce înseamnă „chestii de vârsta mea“, după dumneavoastră?

— Habar n-am: să ieși cu prietenele, să umbli cu băieți, să te matolești...

---

1 Personaj celebru în anii 1980, un bătrânel cu chelie și mustăcioară care apărea în reclamele la produsele de patiserie ale mărcii Brossard. (N.t.)

— Înălțător.

El își înăspri vocea:

— Bun, acum valea, afară. Du-te acasă dacă n-ai nici prieteni, nici prietene.

— Nu sunteți prea amabil.

— Dar tu ești aia care vine să mă calce pe nervi! se înfuriel el, ridicând tonul.

O lungă chiorăială îi agită măruntaiele. Își puse mâna pe burtă strâmbându-se.

— Și pe deasupra, mor de foame. Uite, dacă chiar vrei să te faci utilă, încearcă să-mi găsești ceva de halit înainte de a pleca.

— O să le cer infirmierelor.

— Nu, nu, în niciun caz! Nu vreau compotul lor dubios. E o cafenea în holul mare al spitalului, Relais H. Ia-mi un sandwich cu șuncă și unt sau unul cu pâine suedeză și somon.

— Nu vreiți și o bere? Sarea face rău la inimă.

— Ia ce-ți cer, te rog. O să-mi faci mai multă plăcere decât Schubert ăla al tău.

Louise ezită, apoi zise:

— Stați cu ochii pe violoncelul meu?

El încuviință din cap.

— Nu-ți face griji.

2.

Rămas singur cu Papy Brossard, Taillefer se uită la ceas: nu era nici patru după-amiază și aproape că se înnopta. Își duse mâna în dreptul cicatricii mari care îi împărțea toracele în două. De cinci ani și jumătate trăia cu inima altuia. Cu timpul, cicatricea se atenuase, pe măsură ce creștea teama ca nu cumva, într-o bună zi, inima

lui de împrumut să-l lase. Închise ochii. Ieri, în apropiere de stupii din parcul Montsouris, crezuse că-i sosise ceasul. Simțise brusc o arsură intensă în piept, apoi impresia că o menghină îi strângea inima. Durerea iradiase până în maxilar și îl făcuse să se clatine, cuprins de greață, cu răsuflarea tăiată, ca și cum tocmai terminase o cursă de semifond.

Nu-și revenise decât în ambulanța care îl ducea la spitalul Pompidou. Chiar dacă primele examinări și analize fuseseră destul de liniștitoare, frica nu-l părăsea. Spitalul îl îngrozea. Ambianța sinistră, mâncarea scârboasă, infantilizarea pacienților, plosca din plastic în care trebuia să urinezi, riscul ridicat de a te căptuși cu o infecție nosocomială. Nu putea să scape de convingerea viscerală că uneori intrai în spital pentru un fleac și ieșea cu picioarele înainte.

— A venit gustarea!

Taillefer ieși din toropeală. Louise Collange flutura o pungă de hârtie în fața ei.

— V-am luat niște crudități, sunt mai bune pentru sănătate, anunță ea scoțând un ambalaj din plastic cu salată.

El sări ca ars:

— Îți bați joc de mine? De ce ai făcut asta? Îți cerusem somon sau...

— Stați calm, cruditățile sunt pentru mine. Iată sendvișul dumneavoastră!

El îi aruncă o privire mânioasă — nu era genul de glumă care să-l facă să râdă — și scoase sendvișul din ambalaj bombănind.

— Nu te simți obligată să-mi ții companie, o avertiză, când fata se așeză pe scaun lângă el.

— Este adevărat că sunteți polițist?

Se încruntă. Ziua avea să fie lungă.

— Cine ți-a zis asta?

— Le-am auzit pe asistente vorbind. Ele zic că lucați la Omucideri.

Taillefer scutură din cap.

— Asta era într-o altă viață. Am ieșit din poliție acum cinci ani.

— Ce vârstă aveți?

— Patruzeci și șapte.

— Sunteți cam tânăr pentru a ieși la pensie.

— Asta-i viața, răspunse el mușcând din pâinea suedeză.

Ea insistă:

— Ce vi s-a întâmplat? E din cauza problemelor cardiace?

— Nu te privește câtuși de puțin.

— Și acum ce faceți?

— Te ascult pălăvrăgind, oftă el. Îți suport interogatoriul, întrebându-mă ce-am făcut să merit asta.

— Nu sunteți prea amabil.

— Așa e, ai dreptate.

Își termină sendvișul în tăcere, apoi se arătă mai ferm.

— Ascultă, Louise, ești fără îndoială o fată nemaipomenită, dar mie nu-mi place să mă toace cineva la cap. Cu siguranță, voluntariatul tău poate să-i intereseze pe unii oameni de pe culoarul ăsta. Dar mie mi se rupe-n paișpe de stările tale sufletești și de tot ce ai putea să-mi povestești. Și contrar aparențelor, nu sunt un tip drăguț. Așa că o să-ți cer politicos pentru ultima oară să pleci din camera mea, altfel...

— Altfel ce? îi tăie ea vorba. O să chemați o asistentă?

— Dacă nu, o să mă ridic și o să te dau eu însumi afară cu șuturi în fund, răspunse el calm. E clar?

— Dacă sunteți șomer, poate că am ceva de lucru pentru dumneavoastră.

— Nu caut de lucru! strigă el. Caut să mă odihnesc!

— Aș putea să vă plătesc. Să știți că am bani.

Siderat de îndrăzneala ei, Taillefer avu un moment de descurajare. Prin firea ei nesuferită și inoportună, fata era un fel de François Pignon¹ în variantă feminină. O pacoste de care *chiar* trebuia să scape *cu forța*.

— Aș vrea să anchetați moartea mamei mele.

— Asta mai lipsea...

— A murit acum trei luni.

— Îmi pare rău pentru tine.

Louise clătină din cap și Taillefer se simți obligat să continue:

— Cum a murit?

— Potrivit poliției, într-un accident.

— Și tu ce crezi?

— Cred că a fost asasinată.

În acel moment, o asistentă împinse ușa camerei pentru vizita de control. Îi verifică perfuziile, funcțiile vitale de pe monitor, saturația de oxigen pe pulsoximetru, făcând în același timp conversație fără prea mare entuziasm. Taillefer ezită, neștiind dacă să profite de ocazie și să-i ceară să-l scape de pisăloagă, dar până la urmă păstră tăcerea. Imediat ce asistenta dispăru, Louise începu din nou să vorbească:

— Aș vrea să aruncați o privire peste dosar, să dați câteva telefoane, să...

— Despre ce dosar vorbești?

---

1 Nume dat mai multor personaje de ficțiune create de regizorul Francis Veber, care se remarcă prin naivitatea și inconștiența lor în situații-limită (*N.t.*).

— Începeți prin a citi articolele de presă referitoare la moartea ei. Tastați-i numele pe internet.

— Nici nu se pune problema.

— V-ar lua doar două ore. Și puteți să-mi cereți orice în schimb.

O licărire de inteligență sclipea în ochii fetei. O lumină vie, plină de neliniște.

— Chiar orice?

Îi veni dintr-odată o idee care avea meritul de a-i reduce îngrijorarea care-l chinuia de când fusese internat în spital.

— Te-ai duce să-mi hrănești câinele care a rămas singur la mine acasă?

— Și în schimb o să reluați ancheta despre mama mea?

— Nu, nu. În schimb, o să-mi petrec două ore citind articole de presă despre moartea mamei tale, e cu totul altceva.

— S-a făcut. Ce câine aveți?

— Un ciobănesc german. Îl cheamă Titus.

— E drăguț?

— Deloc. Și nu-i plac pisăloagele, așa că fii atentă.

Taillefer îi dădu lui Louise cheile, codul alarmei și adresa, scuarul Montsouris.

— Să ne înțelegem: intri, îl hrănești pe Titus și pleci imediat, fără să atingi nimic din casă.

— Am înțeles, încuviință ea. Cum facem ca să vorbim?

— Lasă-mi numărul tău, te voi contacta eu. Cum o chema pe mama ta?

— Petrenko. Era celebra balerină Stella Petrenko.